

РЕШЕНИЕ

№ 38961

гр. София, 24.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 03.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **7741** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на А. К. Й., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, чрез адв. Г., срещу отказ по заявление изх. № IST25009814V от 07.05.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2-4 АПК. Оспорва мотивите за отказ по чл. 10, т. 23 от ЗЧРБ и твърди липса на изложени конкретни фактически основания по тях. Счита, че отговаря на законовите изисквания за издаване на виза тип „D“, вкл. при доказани цел и условия на пребиваването в България, при представяне на всички изискуеми документи за получаване на виза вид „D“. Липсата на конкретни мотиви за отказа пречатствала правото му на защита. Претендира се отмяна на отказа на акта и връщане на административния орган за издаване на виза. В с.з. процесуалният представител заявява, че не претендира разноси по делото. Ответникът – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, редовно призован, не изразява становище. Жалбата е допустима. Подадена е от лице по чл. 3 от АПК, вр. чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ, което е адресат на индивидуален административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно, тъй като му налага ограничения. Оспорването е подадено в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Според чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен

ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т.е. налице е предвиденото в законовата разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на постановен отказ за издаване на виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

От фактическа страна съдът установява следното:

На 07.05.2025 г. жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Турция.

По делото е представено копие на удостоверение от Агенцията по вписванията, видно от което оспорващият е назначен за управляващ на търговското представителство на дружеството „Ал мак машина иншаат тааххют итхалат ихраджат санайи ве тиджарет лимитед ширкети“ ЕИК[ЕИК].

Представен е договор за наем, видно от който наемодателят (с постоянен адрес идентичен, с този посочен от апликанта в заявлението) сключва договор за отдаване под наем на чужденеца друг имот с друг адрес, находящ се в [населено място], [улица], който имот е предоставен и като адрес за пребиваване на апликанта и на лицето Х. Й., [дата на раждане]

Представено е отрицателно становище по съгласувателната процедура от сектор „Миграция“ с рег. № 5386р-3361-09.05.2025 г. В придружителен доклад е изложено, че на 08.05.2025 г. е посетен адресът в [населено място], [улица]. Проведена е на място беседа с мъж, който владеел турски език – Х. Й.. Чрез интернет-приложение за превод обяснил, че живеел сам в жилището, където е адресната му регистрация, не знаел за предстоящо идване на друг човек. Впоследствие било установено, че апликантът бил с отказано продължително пребиваване.

Видно от писмо с рег. № М-9390/2025 г. от ДАНС е изразено положително становище по съгласувателната процедура.

Постановен е оспореният отказ по заявление IST25009814V от 07.05.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Като правно основание за отказа е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ – „неверни данни за адрес на пребиваване. Не може да се установи кой е домакин на апликанта, на адреса живее друго лице – чужденец“.

По делото са приобщени гласни доказателства.

Разпитан е свидетелят Х. Й. – баща на жалбоподателя. Същият провел разговор със служителите на МВР. Тъй като не владеел добре български език използвал Google преводач, според него между двете страни не успяла да се осъществи точна комуникация поради липса на владееене на общ език. Живее в България от 11 години. Управител е на фирмата, в която като представител за България е вписан синът му. Представителството било с дългогодишна дейност. Извършвали активна дейност.

При тези факти съдът преценява жалбата като основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл.

9е, ал. 1.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложената към преписката Заповед № 6/13.02.2025 г. на Генералния консул в Генерално консулство на Република България - И., с която А. З. като КДЛ (издател на акта) е овластен да съставя и подписва формулярите по образец, съгл. Приложение № 7, респ. и отказите за издаване на виза (т. 13).

Актът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Като правно основание за отказа във формуляра е отбелязано това по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ – неверни данни за адрес на пребиваване, не може да се установи кой е домакин на апликанта, на адреса живее друго лице-чужденец.

Независимо от лаконичността на така изложените фактически и правни основания на отказа, съдът намира, че не е налице отменително основание по чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК. Съдържанието на акта позволява да се извлече волята на административния орган по начин, който не накърнява правото на защита на засегнатото лице и позволява осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност. Трайна и непротиворечива е съдебната практика, че мотивите могат да се съдържат и в отделен документ, стига да предшестват оспорването (ТР 16/1975 на ОСГК на ВС).

С подзаконовата нормативна уредба на чл. 20, ал. 3 на Инstrukция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи е предвидено, че при наличие на отрицателно становище по чл. 19 от ДМ - МВР, и/или от ДАНС и ако е налице някое от основанията по чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, визовите органи отказват издаването на визата.

С решение на СЕС от 19.12.2013 г. по дело С-84/12 К. се приема, че преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза, която се извършва, за да се установи дали дадено основание за отказ не пречатства искането му, предполага извършването на комплексни оценки, основани по-специално на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата на неговото местоживее, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава, както и на евентуалната заплаха, която той може да представлява, за обществения ред, националната сигурност, общественото здраве или международните отношения на някоя от държавите членки (т. 56). Такава преценка е извършена и тя е в съответствие с т. 1 от диспозитива на цитираното решение на СЕС.

По аргумент от разпоредбите на чл. 13, вр. чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт.

В идентичен смисъл, вкл. относно визовия режим, са и съображенията, залегнали в решение на Съда на ЕС по дело С-403/16 S. El H., т. 38.

Постановеният въз основа на отрицателното становище на Дирекция „Миграция“ административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДМ становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доводите на съгласувателния орган се оборват от представените по делото други официални документи. На първо място и двете страни не оспорват твърдението, че комуникацията с чуждия гражданин е извършена не на общ владеещ се от страните език, а посредством гугъл преводач. По

делото са приобщени доказателства, че Х. Й. е баща на жалбоподателя. Първият живее продължително в България, видно от представеното в с.з. вещественно доказателство; намирал се е на адреса, на който му е дадена адресната регистрация. От извършената в ТР служебна проверка е видно, че търговското представителство на дружеството „Ал мак машина иншаат тааххют итхалат ихраджат санайи ве тиджарет лимитед ширкети“ с ЕИК[ЕИК] е регистрирано през 2019 г., т.е. за продължителен период от време, така от представените доказателства се оборва тезата, че на адреса живее лице, което не познава апликанта и че същият се явява непознат за наемодателя. В този смисъл липсва хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Дали на чужденеца е било отказано продължително пребиваване е обстоятелство, което не следва да се обсъжда в настоящото производство, тъй като в обжалвания административен акт липсва такова корелиращо материалноправно основание, на което да се позовава АО.

Коректният прочит на нормата на чл. чл. 20, ал. 3 на Инstrukция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. изисква постановяване на отказ за издаване на виза при наличие на две кумулативни условия – наличие на поне един отказ при съгласувателната процедура и наличие на обстоятелство по чл. 10, ал. 1, от ЗЧРБ, като втората предпоставка липсва.

Съобразно императивната разпоредба на чл. 21, ал. 7 от НУРИВОВР (в сила от 14.01.2025 г.) при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от провеждането на интервю от компетентното длъжностно лице с оглед на изясняване на действителната цел на пътуване. Такова интервю няма данни да е било проведено с апликанта, с което органът е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като съображенията, изложени от свидетеля, е можело да бъдат установени още в хода на административното производство, респ. ДМ да извърши допълнителни проверки. Доколкото същото не е сторено нарушението се явява съществено, тъй като е можело да доведе до изменение на постановения правен резултат, и съставлява самостоятелно отменително основание.

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за материалноправно незаконосъобразен и издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което и следва да бъде отменен.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 84-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. Й., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, отказ по заявление изх. № IST25009814V от 07.05.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция

ИЗПРАЩА делото като преписка на завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, за ново произнасяне по подаденото заявление, съобразно дадените мотиви

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд

